

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **O. s. M., o. s.**, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Praha 4, Za Zelenou liškou 967/B, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2004, č. j. 10 Ca 243/2003 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 11. 2003, č. j. 11435/OŽP-39784/03-Sy, byla státnímu podniku P. V., se sídlem P. 5, H. 8, vydána výjimka podle ustanovení § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, ze zákazů uvedených v ustanovení § 50 téhož zákona, konkrétně ze zákazu zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu živočicha užovky obojkové /*Natrix natrix*/, zejména jej rušit a zasahovat do jeho biotopu odstraněním nánosů ve vymezených úsecích koryta řeky B. Současně bylo rozhodnuto, že se podle ustanovení § 55 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, odnímá odkladný účinek odvolání proti uvedenému rozhodnutí o vydání výjimky. Vyloučení odkladného účinku odůvodnil správní orgán obecným zájmem provést práce co nejdříve, tedy v období, kdy nedojde k negativnímu působení na zvláště chráněný druh živočicha, a zájmem na brzkém ukončení celé akce, což sníží nebezpečí povodní.

Proti tomuto rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání podle ustanovení § 55 odst. 2 správního řádu podal žalobce žalobu. Správnímu orgánu vytýkal jak věcné vady

rozhodnutí o vydání výjimky, tak procesní vady postupu žalovaného s tím, že napadené rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání bylo vydáno zcela v rozporu se zákonem. V průběhu řízení nebylo prokázáno, že popovodňové usazeniny mohou způsobit jakýkoli problém při zvýšených průtocích a že hrozí riziko povodní, proto nelze argumentovat veřejným či obecným zájmem na vyloučení odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí o vydání výjimky. Žalobce dále namítal, že se podle jím předložených hydrologických posudků nejedná o nutnou údržbu, která by vyloučení odkladného účinku odvolání mohla odůvodňovat, ale těžbu, která je soukromým komerčním zájmem státního podniku P. V. Žalobce dále uvedl, že mu žalovaný svým postupem znemožnil včasné využití opravného prostředku (odvolání) pro zásadní právní vady vydaného rozhodnutí a neopodstatněným vyloučením odkladného účinku odvolání znemožnil účastníkům řízení domáhat se nápravy chyb rozhodnutí a zabránit hrozącím škodám řádným postupem a donutil je tak k podání mimořádného prostředku – žaloby. Žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, a současně požadoval vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), kterým by byla státnímu podniku P. V. uložena povinnost zdržet se těžby popovodňových nánosů v řece B. od B. po soutok s V., a to do doby pravomocného rozhodnutí soudu o této žalobě.

Městský soud v Praze (dále též jen „městský soud“) usnesením ze dne 17. 8. 2004, č. j. 10 Ca 243/2003 – 32, návrh na vydání předběžného opatření zamítl, žalobu odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí se městský soud nejprve zabýval aktivní legitimací žalobce, konstatoval, že žalobce je nositelem procesních práv účastníka řízení, když toto postavení mu přiznává § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, a dospěl k závěru, že žalobce coby občanské sdružení může být k podání žaloby legitimován pouze podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., může tedy namítat zkrácení na procesních právech, avšak ke zrušení rozhodnutí ve věci samé může vést jen takové porušení procesních práv žalobce, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Městský soud dále zkoumal naplnění požadavku vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem a konstatoval, že podle ustanovení § 55 odst. 3 správního řádu se proti rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku nelze odvolat. Podle názoru městského soudu je rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání zpravidla rozhodnutím předběžné – procesní povahy, neboť se jím předběžně (ještě před právní mocí rozhodnutí) umožňuje rozhodnutí ve věci samé vykonat; výjimečně může mít tento samotný výrok ve spojení s výrokem ve věci samé takový dopad do subjektivních práv účastníků řízení, že odmítnutí soudní ochrany s poukazem na ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s. by bylo v rozporu s ustanovením čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V případě rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání podle názoru městského soudu stojí vedle sebe veřejné subjektivní hmotné právo účastníka, který disponoval návrhem na zahájení řízení a jemuž bylo takto dovoleno vykonat oprávnění z rozhodnutí plynoucí dříve, než bude rozhodnutí pravomocné, a to z důvodů naléhavého veřejného zájmu či jiného zákonem vymezeného důvodu, oproti právu žalobce nesoucího procesní práva, a tedy oproti právu na spravedlivý proces, tj. zachování zákonného postupu v řízení vůči němu. Městský soud neshledal opodstatněným ani pravdivým tvrzení žalobce, že v důsledku vyloučení odkladného účinku odvolání bylo zasaženo do jeho procesních práv, když výrok o vydání výjimky má účinky vykonatelného rozhodnutí a žalobci bylo výrokem o vyloučení odkladného účinku znemožněno podat odvolání. Podle názoru městského soudu vyloučením odkladného účinku odvolání nemůže být žalobci znemožněno odvolání podat, toliko podané odvolání nemá suspenzivní účinek, nadto žalobce odvolání podal. Na tvrzeném procesním právu podat odvolání proto žalobce zkrácen napadeným výrokem rozhodnutí nemohl být a ani nebyl; subjektivní hmotně právní oprávnění a povinnosti žalobce v daném řízení nenese. Městský soud má za to, že samotný výrok o vyloučení odkladného účinku

odvolání nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci, neboť nijak nezasahuje do věci samé. Jeho účinky spočívají v tom, že zásah povolený vydáním výjimky lze učinit dříve, než rozhodnutí nabude právní moci, lze jej vykonat ihned. Žalobu proti rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání je možno podle názoru městského soudu připustit ze strany toho, kdo se dovolává ochrany subjektivních veřejných hmotných práv s tím, že právě o jeho právech bylo v řízení jednáno a tato jeho práva byla i výrokem o vyloučení odkladného účinku přímo zasažena, tedy dovolává-li se ochrany ten, kdo má legitimaci k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nikoli ten, kdo legitimaci dovozuje toliko z ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. a kdo může být dotčen jen v procesních právech, jichž se tento výrok nemůže dotknout. Navíc otázku, zda k porušení procesních práv vůbec došlo a zda toto porušení mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, souběžně na základě žalobcem podaného odvolání řeší odvolací správní orgán; případně okamžitou nápravu může na základě podaného odvolání zjednat formou autoremedury přímo žalovaný. Připuštění samostatné žaloby ze strany nositele pouze procesních práv v řízení městský soud považuje za popření smyslu a účelu institutu „vyloučení odkladného účinku odvolání“. Městský soud dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí správního orgánu o vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 55 odst. 2 správního řádu nemá sám o sobě povahu rozhodnutí ve smyslu definice § 65 odst. 1 s. ř. s., ale je úkonem (opatřením), který je ze soudního přezkumu vyloučen podle § 70 písm. a) s. ř. s. K žalobě proti takovému výroku je legitimován výjimečně toliko ten, jehož práv se současně dotýká výrok rozhodnutí ve věci samé, a tvrdí-li přímé zkrácení na svých právech v důsledku vyloučení odkladného účinku, nikoli ten, komu postavení účastníka řízení (a nositele toliko procesních práv) přiznává zvláštní zákon a jehož procesní práva tento výrok nezasahuje. Z uvedených důvodů městský soud nevyhověl ani návrhu na vydání předběžného opatření podle § 38 s. ř. s.; tento návrh je podle názoru městského soudu namísto předně tam, kde nepřipadá v úvahu přiznat žalobě odkladný účinek, tam kde tak učinit lze, je takový návrh nepřípustný podle § 38 odst. 3 s. ř. s., především však nelze jej přiznat tam, kde sama žaloba je podle zákonné úpravy nepřípustná, nebo kde napadené rozhodnutí je ze soudního přezkumu vyloučeno. S ohledem na výše uvedené skutečnosti městský soud žalobu v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanoveními § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl jako nepřípustnou.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen stěžovatel) včas kasační stížnost, v níž soudu vytkl, že uplatnil ryze formálně-procedurální hledisko a opomenul, že vyloučení odkladného účinku může být a v tomto případě bylo učiněno bez naplnění zákonných důvodů podle § 55 odst. 2 správního řádu a navíc tím může být zajištěn neprodlený výkon nezákonných rozhodnutí a nevratné vyřízení věci. Stěžovatel namítal, že jde o nezákonné a velmi výrazné zúžení soudního přezkumu a soudní ochrany podle ústavního práva zaručené ve správním soudnictví. Sdružení mají procesní práva včetně práva na zajištění plného, účinného a aktuálního odvolacího přezkumu. Stěžovatel byl výrazně zkrácen na svých procesních právech, pokud by se prokázala nezákonnost vyloučení odkladného účinku. Stěžovatel zdůraznil, že přijetí výkladu zastávaného městským soudem znamená vytvoření zákon obcházejícího kanálu, kterým lze ve správním řízení bez možnosti obrany a včasného přezkumu realizovat jakékoli rozhodování. Soud tedy podle názoru stěžovatele nesprávně posoudil právní otázky ve věci a nezákonně rozhodl o odmítnutí žaloby. Stěžovatel navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí městského soudu zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s výrokem a odůvodněním napadeného usnesení městského soudu. Uvedl, že občanské sdružení nemělo v řízení vedeném správním úřadem žádné hmotné právo, vyloučením odkladného účinku odvolání nebylo na procesních právech zkráceno, když práva odvolat se využilo. Odvolací

orgán se zabýval i výrokem o vyloučení odkladného účinku odvolání a jeho odůvodněním, přitom nebyly shledány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Vyloučení odkladného účinku odvolání bylo v rozhodnutí odůvodněno, je uveden i obecný zájem, pro který se tak stalo. Odkladný účinek odvolání byl vyloučen mimo jiné proto, aby byly práce na odstranění povodňových nánosů z koryta řeky provedeny v době nejvhodnější pro chráněné živočichy. Žalovaný doplnil, že práce na odstranění povodňových nánosů z koryta řeky B. byly již provedeny. Argumenty uvedené v čl. II. odst. 3. kasační stížnosti i návrh stěžovatele označil žalovaný za nelogické a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z textu podané kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

V souladu se svou konstantní judikaturou Nejvyšší správní soud konstatuje, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98). Nejvyšší správní soud se proto zabýval pouze kasačním důvodem podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Městský soud odmítl žalobu stěžovatele s odůvodněním, že výrok rozhodnutí žalovaného o vyloučení odkladného účinku odvolání nemá povahu správního rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto je podle § 70 písm. a) vyloučen ze soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud však s tímto závěrem městského soudu nesouhlasí. Vyloučením odkladného účinku odvolání se nepochybně zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti účastníka řízení, jedná se proto o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto rozhodnutím se oprávněné osobě umožňuje, aby postupovala podle dosud nepravomocného rozhodnutí správního orgánu, což může současně založit povinnost jiných osob realizaci nepravomocného rozhodnutí správního orgánu strpět, případně tím mohou být jiné osoby dotčeny na svých právech.

Skutečnost, že akt správního orgánu je rozhodnutím, vyplývá rovněž z textu ustanovení § 55 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že proti rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku se nelze odvolat. Komentáře ke správnímu řádu souhlasně uvádějí, že správní orgán může svým rozhodnutím odkladný účinek odvolání vyloučit. Rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku nemusí být součástí meritorního rozhodnutí a může být vydáno jak správním orgánem prvního stupně, tak odvolacím správním orgánem (srov. Ondruš, R.: Správní řád komentář. Linde Praha, a. s. 2003).

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud pochybil, když žalobu odmítl s poukazem na ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. a svou argumentaci založil na předpokladu, že správní akt vyloučení odkladného účinku odvolání není rozhodnutím.

Nejvyšší správní soud dále zkoumal, zda nebyly naplněny podmínky jiné kompetenční výluky a zda lze tedy rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby považovat za nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle ustanovení § 70 s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, a) které nejsou rozhodnutími, b) předběžné povahy, c) jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, d) jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, pokud sama o sobě neznamenaají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popřípadě jiné hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, e) o nepřiznání nebo odnětí odborné způsobilosti fyzickým osobám, pokud sama o sobě neznamenaají právní překážku výkonu povolání nebo zaměstnání nebo jiné činnosti, f) jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon.

Vzhledem k tomu, že žádný zvláštní zákon nevylučuje přezkoumání rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku soudem, jsou relevantní pouze kompetenční výluky uvedené v ustanovení § 70 písm. b) a písm. c) s. ř. s.

Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání zpravidla povahu rozhodnutí předběžné – procesní povahy, neboť se jím předběžně (ještě před právní mocí rozhodnutí) umožňuje rozhodnutí ve věci samé vykonat.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání je srovnatelné s rozhodnutím o předběžném opatření podle § 43 odst. 1 správního řádu, kterým správní orgán může před skončením řízení v rozsahu nezbytně nutném pro zajištění jeho účelu uložit účastníkům, aby něco vykonali, něčeho se zdrželi nebo něco strpěli. Proti rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání, ani proti rozhodnutí o předběžném opatření není odvolání přípustné. Rozhodnutí o předběžném opatření umožňuje okamžitou realizaci práv a povinností stanovených tímto rozhodnutím, a to před skončením správního řízení. Podobně vyloučení odkladného účinku odvolání umožňuje okamžitý výkon meritorního rozhodnutí rovněž před pravomocným skončením správního řízení.

Rozhodnutí o předběžném opatření je zcela nepochybně rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Per analogiam považuje Nejvyšší správní soud rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání za rozhodnutí předběžné povahy, kterým se umožňuje výkon nepravomocného meritorního rozhodnutí, proti němuž odvolání nemá suspenzivní účinek.

Nejvyšší správní soud v souladu se svou konstantní judikaturou uvádí, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76). Rozhodnutí o odkladném účinku ve správním řízení je proto podle názoru Nejvyššího správního soudu rovněž rozhodnutím předběžné povahy.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že žaloba stěžovatele ze dne 26. 11. 2003 měla být podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta jako nepřipustná, neboť se stěžovatel domáhal přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkumu vyloučeno podle § 68 písm. e) ve spojení s ustanovením § 70 písm. b) s. ř. s., když napadené rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím předběžné povahy.

Nejvyšší správní soud shledal výše uvedené důvody pro odmítnutí žaloby stěžovatele, které městský soud částečně zmínil v odůvodnění svého rozhodnutí. Stěžovatelem namítané pochybení v odůvodnění napadeného usnesení městského soudu nemůže mít za následek nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Městský soud pochybil pouze v odůvodnění svého rozhodnutí, když správně rozhodl o odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že kasační stížnost, která směřuje jen proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s.

Námítky stěžovatele, že jde o nezákonné a velmi výrazné zúžení soudního přezkumu a soudní ochrany podle ústavního práva zaručené ve správním soudnictví a že stěžovatel byl výrazně zkrácen na svých procesních právech, nejsou důvodné.

Podle ustanovení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však musí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

Toto ustanovení spolu s navazujícím ustanovením § 65 odst. 1 in fine s. ř. s. umožňuje, aby zákon stanovil výjimky z obecného práva na soudní ochranu proti rozhodnutím orgánů veřejné správy. Tyto výjimky jsou mimo jiné konkrétně vymezeny v ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.

Podle nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 3. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 8/99, ustanovení čl. 36 odst. 2 věta druhá Listiny navazuje na první větu čl. 36 odst. 2 Listiny. Z porovnání obou vět tohoto odstavce lze usuzovat, že druhá věta čl. 36 odst. 2 Listiny má na mysli jiná základní práva a svobody (podle Listiny) než základní právo na soudní ochranu; jinak by totiž bylo vyloučení práva na soudní ochranu vždy v rozporu s Listinou a dovětek čl. 36 odst. 2 věty první Listiny („nestanoví-li zákon jinak“) by neměl smysl.

Stěžovatel neuvedl, která jeho základní práva mohla být nebo byla vydáním napadeného rozhodnutí městského soudu porušena či zkrácena s výjimkou práva na soudní ochranu, které však podle citovaného výkladu Ústavního soudu může být zákonem omezeno. Nejvyšší správní soud v případě stěžovatele neshledal porušení žádného základního práva podle Listiny, proto považuje zmíněnou námitku stěžovatele za nedůvodnou.

Jak již bylo uvedeno, rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku má povahu předběžného rozhodnutí, proto je ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s. ř. s., tj. zákonem, vyloučeno.

K námitce stěžovatele, že přijetí výkladu zastávaného městským soudem znamená vytvoření zákon obcházejícího kanálu, kterým lze ve správním řízení bez možnosti obrany a včasného přezkumu realizovat jakékoli rozhodování, Nejvyšší správní soud podotýká, že rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání může být před podáním odvolání nebo kdykoli v průběhu odvolacího řízení zrušeno, a to i bez návrhu. Každý zainteresovaný subjekt má proto právo podat podnět správnímu orgánu prvního stupně či odvolacímu správnímu orgánu, aby vadné rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání zrušil.

Stěžovatel svou kasační stížností brojl též proti zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření, který byl součástí jeho žaloby.

Podle ustanovení § 38 odst. 1 s. ř. s. byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Podle § 38 odst. 4 s. ř. s. předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným.

Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele ze dne 26. 11. 2003 byla pravomocně odmítnuta usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2004, č. j. 10 Ca 243/2003 – 32, pro jehož zrušení Nejvyšší správní soud neshledal důvody, není naplněna hypotéza ustanovení § 38 odst. 1 s. ř. s., když řízení již bylo skončeno a není dána potřeba zatímní úpravy poměrů účastníků řízení.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. uvedené v kasační stížnosti nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu